

Lang duurt mijn terugblik naar vroeger evenwel niet. Of toch niet zozeer naar louter de reflectie van begeerte. Ik kom immers alsnog niet direct weer bij zinnen. Al is dat allebei eigenlijk volkomen verschoonbaar: zowel wat het gegeven dat ik naar het verleden geslingerd word, als het feit dat ik er in vervat blijf, betreft. Want hij grijsde, zojuist.

Of zo meen ik toch. Ik sta namelijk zélf te perplex bij de aanblik van hem en wat dat bij me teweeg brengt om ook effectief bij zijn gemoedsverschuiving stil te staan. In tegenstelling tot hem word ik me per slot van rekening een meer verschietachtige impuls gewaar. Dat kan immers niet anders, dat het bij mij ontegenzeggelijk meer aanwezig is, die emotie. Want hij wist wellicht al wijd en breed dat ik zou verschijnen. Toch?

Afgezien van de manifestatie in mijn achterhoofd, lijkt dat toch niet door de laag van zinsverbijstering die zijn verschijning met zich meebrengt, te kunnen breken... Niet echt. Hoewel er erg rationeel wordt geopperd dat Becca dat wel zal gezegd hebben.

Ofschoon ik mijn bevroren staat anderzijds ook best te vergoelijken vind. En niet alleen omwille van de stroom aan herinneringen die als bij toverslag door me heen deinen, aangaande wij twee, en wie we ooit voor elkaar waren. Alleen al maar de aanschouwing van de adonis die nu voor me staat, zonder héél die geschiedenis tussen ons mee in rekenschap genomen, zou dat waarschijnlijk reeds bij me teweeg brengen. Want hij is en blijft een stuk! Nog steeds.

Ook al ken ik er nog heel wat meer, doe ik alsnog een poging mijn focus te verleggen. Ik ben in mijn leven toch reeds heel wat van dergelijke "stukken" tegengekomen? Waardoor ik daar al een zekere mate van gewenning aan heb opgedaan. Niet?

Desalniettemin lijk ik mezelf toch nog niet uit mijn bijna standbeeldhouding te krijgen. *Word toch wakker, Thompson!*

Hoewel deze reactie, zeker in het licht daarvan, evenmin heel vreemd is, justifyeer ik het wederom voor mezelf. Want meestal reageer ik, en zeker het eerste ogenblik dat ik met een godheid, of een gast die aldus gecategoriseerd kan worden, zo: dan sta ik daar even met mijn mond vol tanden naar te staren. Dat heb ik namelijk nog steeds niet afgeleerd, om niet telkenmaal zodanig mijn tong tot op de vloer te laten vallen. Ik denk overigens niet dat ik dat ooit zal kunnen laten, voel ik aan. En dat besef dringt nu zelfs nog beter door dan voorheen.

Al heeft dat mogelijk ook veel met hem te maken, of met zijn ogen op zich en de confrontatie ermee, dat die realisatie zich voordoet. Maar toch vooral vanwege de emoties die hij weer bij me weet op te roepen! *Fuck!*

Ondanks het sinds de middelbare schooltijd wel reeds verbeterd is, doe ik opnieuw een inspanning tot verschoning. In vergelijking met toen is het zowaar een wereld van verschil. Toch krijg ik mezelf niet op het punt daar onverschilligheid over te vertonen, of minstens enige achteloosheid. Want op de lange duur doet dat er toch niet toe?, ga ik alsnog door met counteren. Zoveel heb ik per slot van rekening wel geleerd en niet alleen wat gasten betreft. Dat is immers nagenoeg met alles zo: ook al is de buitenzijde erg mooi of aantrekkelijk, als de inhoud evenwel niet deugt, wat ben je er dan mee? Hoewel een beetje meer gewenning wel welkom zou zijn en zeker op dit moment!

Des te langer des te meer begin ik dat waanidee wel op te bergen, dat ik er ooit enig "gewoon zijn aan" over zal vertonen. Zowel wat hem betreft, als het gegeven dat een dergelijke persoon aardig doet tegen mij, laat staan interesse in me vertoont.

Daarbij komt de heugenis aan Gabriël echter ook meteen aanzetten. *Shit!* Hetgeen ik onmiddellijk weer terzijde duw. Dat kan ik er nu namelijk even niet bij hebben, een contemplatie daaraan.

Uit alle macht probeer ik me bijgevolg maar opnieuw op de adonis voor me te focussen. En naadloos bedenk ik me er zelfs bij dat het eigenlijk niet zo eigenaardig is, of toch zeker niet wat hem betrof. Want iedere keer dat ik met hem geconfronteerd werd, en zeker op een onachtzaam ogenblik, dat ik het dus totaal niet verwachtte hem te zien, stelde ik een dergelijke respons. Of beter, net niet; ik sta per slot van rekening als bevroren naar hem te staren.

Mijn gefoeter, dat ik vervolgens weer wat meer voel opkomen, lijkt toch reeds beter doorheen de nevel te breken, maar wederom niet volledig. Deze keer verhoogt mijn bevattingsvermogen evenwel significant. Waardoor het inzicht dat mijn gevoel voor hem nog steeds erg aanwezig is, vermits hij me nog steeds, of nagenoeg, kan laten trillen op mijn benen, me doordringt!

Hoewel ik dat niet eens zo heel erg vind. Ik geef mezelf omwille daarvan echter ook al wat meer op mijn kop, en vooral omdat dat, na alles, in feite zo onnozel is als dat het groot is! Want hoe lang is het niet geleden dat wij twee een koppel vormden en dat ik bijgevolg nog enig recht had om hier als dusdanig op te reageren? En welke nest heb ik daarenboven, net door hem, niet voor de kiezen gekregen? Laat staan het geheel van hetgeen ik reeds heb meegemaakt, sinds we geen item meer vormen.

Toch lijkt ik nog geen spat veranderd... Of toch niet wat hem betreft! Ook al heb ik in de spiegel, zelfs zojuist nog, reeds kunnen vaststellen dat ik niet langer dat onschuldige meisje met twee staartjes ben, zoals toen ik

voor hem viel? Laat staan dat ik karakterieel eveneens nog helemaal dezelfde ben, zoals indertijd toen hij me effectief wist binnen te doen, op de middelbare school.

De reflectie betreffende mijn eigen veranderde uitzicht, ondanks mijn kennelijk onveranderde inwendige staat ten aanzien van hem, doet me wel weer meer focussen op de aanblik van hem.

Want afgezien van mijn eigen gewaarwordingen en mijn nog steeds wat onthutste staat, lijkt dat vervolgens hetgeen te zijn dat me treft: zijn voorkomen! En in het bijzonder: zijn uitdrukking. Ik ben er op dit eigenste ogenblik immers rotsvast van overtuigd dat hij daarnet daadwerkelijk stond te grijnzen, of daar toch minstens de aanzet toe vertoonde.

Hoewel die expressie ondertussen wel weer is uitgevlakt. Mede waardoor ik waarschijnlijk besluit veel minder ontsteltenis bij hem te detecteren. Al is dat eveneens perfect logisch; want als hij toch een beetje ontzetting zou ervaren, kan dat vanzelfsprekend niet anders zijn dan veel minder dan wat ik me gewaar word. Hij was en bleef namelijk Nathan Shaw, de hook-up-koning van Vale High!

Dat is onbetwistbaar: ofschoon alles wat er tussen ons is voor gevallen, sta ik hier per slot van rekening nagenoeg met open mond naar hem te gapen! Eigenlijk is er zelfs geen ander woord voor. Want precies zoals in het verleden kan de aanschouwing van hem een contemplatie aan wat of wie dan ook doen verbleken. Daarvoor hoeft hij helemaal niet eens te staan grijnzen... Een verstoorde uitdrukking zou dat allicht nog steeds teweeg kunnen brengen. En waarbij, als vanzelf, mijn gedachten zich daarop lijken te fixeren. Bijgevolg zit ik reeds verstrikt in de herinnering van toen een dergelijke expressie van hem me net het meest van al trof. *Fuck hé!*